

Nu het *Marais Wiels* gered is, moet het Brussels Gewest ook de *friche Josaphat* redden.

De toekomst van de mensheid hangt rechtstreeks af van de biodiversiteit die zij zal kunnen behouden. De mens kan niet zonder de ecosysteemdiensten die het biedt. De biodiversiteit en de opwarming van de aarde staan echter op het spel: wetenschappers mogen dan wel waarschuwen voor de urgentie van deze kwesties, de inertie van de politiek is duidelijk (afgezien van mooie intentieverklaringen). De kloof tussen retoriek en actie is nog steeds enorm, en het gebrek aan bewustzijn van bovengenoemde kwesties, en zelfs de onverschilligheid van politici ten opzichte van deze kwesties, is niet geruststellend.

Voor een koerswijziging is het essentieel dat zogenaamde "ecologisch progressieve" steden als Brussel het voorbeeld geven. Dat kan door de verdere verharding van de grond een halt toe te roepen en bindende afspraken te maken over het behoud van de biodiversiteit. De Josaphat-site is de ideale plek om deze twee doelstellingen te realiseren: het is een 24 hectaren groot toevluchtsoord voor bedreigde fauna en flora en een onmisbare schakel in het groene netwerk van het Brusselse gewest. Het is ook een belangrijke rustplek voor vogels op doortrek. Deze ruigte dreigt nu echter plaats te moeten maken voor een vastgoedproject.

De mogelijke goedkeuring van het Richtplan van Aanleg (RPA) Josaphat door de Brusselse regering zou de snelle en onherstelbare vernietiging van dit centraal punt van de Brusselse biodiversiteit betekenen. Dit is dus een beslissend moment voor het natuur- en milieubeleid van de Brusselse regering. En ze heeft zelf de hefboomen in handen om het tij te keren.

Het stopzetten van de procedure, de bescherming van het gebied en de aanleg van een voor het publiek toegankelijk natuurreservaat zouden een duidelijk signaal afgeven dat in de richting gaat van wat wetenschappers uit de hele wereld bepleiten: namelijk een reële en concrete investering in het behoud van de biodiversiteit, de versterking van de veerkracht en de bewoonbaarheid van de steden en ten slotte de bescherming van de mentale en fysieke gezondheid van de inwoners van de stedelijke gebieden.

Aan de andere kant zou het versnellen van het vernietigingsproces een even duidelijke boodschap aan de burgers zijn: dat de Brusselse regering, onder het voorwendsel van woningnood en de (steeds meer betwiste) demografische druk niet van plan is om het verlies aan biodiversiteit een halt toe te roepen, noch om een positieve bijdrage te leveren aan het behoud van de natuur in België. Wat de woningnood betreft, merken we graag op dat de renovatie en het hergebruik van gebouwen nog altijd onderbenutte manieren zijn om woningen te creëren.

Het is dus aan deze regering om te beslissen of ze een rode lijn trekt en een antwoord kan bieden op zowel de sociale noden (ongelijkheden, tekort aan betaalbare huisvesting, ...) als de milieu gerelateerde uitdagingen (verlies van biodiversiteit, bodemverharding, opwarming van de aarde, ...). De burgers houden hun adem in terwijl ze wachten op de beslissing van de Brusselse regering. Deze regering wordt geacht het collectieve belang op korte, middellange en lange termijn te behartigen en dienovereenkomstig te handelen.

Tot nu toe had men echter de indruk dat deze regering handelde volgens een lang vervlogen logica of volgens een financiële logica op korte termijn. Dat is geen duurzame investering en komt de gemeenschap op lange termijn niet ten goede. De beslissing van het Gewest om de "Marais Wiels" te kopen is een stap in de goede richting en lijkt te wijzen op de wens om bepaalde natuurgebieden in Brussel te behouden. Het zou dan ook consequent zijn ook voor de *friche Josaphat* een dergelijk besluit te nemen. Wat het besluit ook is, de burgers zullen het onthouden en actief blijven.